

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Eve werd rond haar achtste gevonden in een steegje in Dallas. Er was geen registratie van haar geboorte en haar ouders waren onvindbaar. Ze had zelfs geen naam. Van de tijd ervoor herinnert ze zich vrijwel alleen het seksueel misbruik door haar vader. Een maatschappelijk werker gaf haar haar naam: Eve Dallas, naar de stad waarin ze gevonden werd.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, ook al is dat wel zo. Het is dat ik dat moet doen.’

Verleiding

Nora Roberts bij Boekerij:

Het eiland van de drie zusters-
trilogie

- 1 *Dansen op lucht*
- 2 *Hemel en aarde*
- 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

- 1 *Meer dan liefde*
- 2 *Gesloten hart*
- 3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

- 1 *Verbonden door het lot*
- 2 *Op zoek naar de bron*
- 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

- 1 *Een ster van vuur*
- 2 *De baai der zuchten*
- 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

- 1 *De cirkel van zes*
- 2 *Dans van de goden*
- 3 *De stille vallei*

Dromen (Templeton-trilogie)

- 1 *Verover je droom*
- 2 *Koester je droom*
- 3 *Vind je droom*

Drie dochters

(Concannon-trilogie)

- 1 *Geboren in vuur*
- 2 *Geboren in ijs*
- 3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

- 1 *Het begin*

Bruiden-kwartet

- 1 *Dromen in beeld*
- 2 *Armen vol rozen*
- 3 *Proeven van liefde*
- 4 *Geluk als besluit*

De villa

Droomwereld

Het eind van de rivier

Nachtmuziek

De schuilplaats

Thuishaven

Begraaf het verleden

Geboorterecht

Het noorderlicht

De gloed van vuur

Een nieuw begin

Het heetst van de dag

Eerbetoon

Vastberaden

De zoektocht

Vuurdoop

De ooggetuige

Het strandhuis

De schilder

Geliefde illusie

Terug naar huis

De obsessie

Publiek geheim

Bij zonsondergang

Weet je nog?

Kijk niet terug

Nora Roberts als J.D. Robb
bij Boekerij:

Thrillers:

Vermoord naakt

Vermoorde reputaties

Vermoorde schoonheid

Vermoord in extase

Plechtig vermoord

Vermoord uit wraak

Vermoorde liefde

Vermoorde harten

Explosief vermoord

Vermoorde getuige

Rechtvaardig vermoord

Verraad

Verleiding

Hereniging

E-booknovelles:

Bij nacht vermoord

Vermoorde vaders

Vermoord fantoom

Bloedig vermoord

Ritueel vermoord

Vermoord en vermist

www.noraroberts.com

www.boekerij.nl

J.D. Robb

Verleiding

Deel 13 in de *Eve Dallas*-serie

ISBN 978-90-225-8392-0

ISBN 978-94-023-1163-1 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Seduction in Death*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: © ArcAngel / Paul Gooney

© 2001 Nora Roberts

© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Verleiding

Dante had zijn slachtoffer wekenlang online het hof gemaakt voor hij haar in het echt ontmoette. Een paar slokken wijn en een paar uur later was ze dood. Het moordwapen: een zeldzame, normaliter niet te traceren daterapedrug, waarvan de straatwaarde een kwart miljoen dollar bedraagt.

Inspecteur Dallas zit met de aanwijzingen in haar maag. Het kaarslicht, de muziek, de rozenblaadjes die over het bed waren gestrooid: een verleiding die voor hem in scene was gezet, niet voor haar. Hij was niet van plan geweest haar te vermoorden. Maar nu dat gebeurd was, kon hij maar twee dingen doen. Hij kon bang zijn, zich schuldig voelen en zich verschuilen. Of opnieuw op jacht gaan.

Ik praat van dromen, ja
De kinderen van een speels en ledig brein
Verwekt door niets dan ijdele fantasie
William Shakespeare

Eenieder doodt waarvan hij houdt
Dat is het weten waard
Met koele blik of vleiend woord
Elk doet het naar zijn aard
De lafaard doet het met een kus
De dappere met een zwaard
Oscar Wilde

1

In haar dromen verscheen de dood. Ze was een kind dat geen kind meer was en dat geconfronteerd werd met een geest die maar niet wilde sterven, hoe vaak zijn bloed ook over haar handen stroomde.

De kamer was even koud als een graf en werd zwakjes verlicht door het rode licht dat door het vuile venster alsmaar aan en uit knipperde. Het licht gleed over de vloer, over het bloed, over zijn lichaam en over haar. Ze zat ineengedoken in een hoekje en had nog steeds het mes in haar hand, dat tot aan het heft onder het bloed zat.

De pijn was overal. Hij straalde door haar heen in gigantische golven, zonder begin en zonder einde en draaide in eindeloze cirkels door haar heen, in iedere cel. De arm die hij gebroken had en de wang, waar hij haar achteloos geslagen had en haar middelpunt, dat tijdens de verkrachting weer gescheurd was.

De pijn was allesoverheersend. Ze was in shock. En doordrenkt met zijn bloed.

Ze was acht jaar oud.

Ze hijgde en kon haar eigen adem zien. Kleine spookjes die haar vertelden dat ze leefde. Ze kon het bloed in haar mond proeven, een sterke, afschuwelijke smaak, en de stank van whisky ruiken, ondanks de weeïge geur van een lichaam dat net dood was.

Zij leefde en hij niet. Zij leefde en hij niet. Dat dacht ze telkens weer en haar geest probeerde de woorden te begrijpen.

Zij leefde. Hij niet.

En zijn ogen, die in de lucht staarden, keken haar aan.

Geamuseerd.

Zo gemakkelijk raak je me niet kwijt, klein meisje.

Ze begon sneller adem te halen, te hijgen en in haar keel vormde

zich een schreeuw, die uit haar keel dreigde te ontsnappen. Maar er kwam alleen een jammerend geluidje uit.

Je hebt er een rotzooitje van gemaakt, hè? Je doet gewoon nooit wat je gezegd wordt.

Ze wist dat hij het meest gevaarlijk was als zijn stem zo vriendelijk klonk, zo opgewekt en geamuseerd. Hij lachte en het bloed stroomde uit de gaten die ze in hem gehakt had.

Wat is er, klein meisje? Tong verloren?

Ik leef en jij niet. Ik leef en jij niet.

Denk je dat? Hij bewoog met zijn vingers, zwaaide een beetje plagend en ze kreunde van angst toen natte, rode druppels van zijn vingertoppen af spatten.

Het spijt me. Het ging per ongeluk. Doe me geen pijn meer. Je hebt me pijn gedaan. Waarom doe je me altijd pijn?

Omdat je achterlijk bent. Omdat je niet luistert! En zal ik je eens een geheimpje vertellen? Ik doe het, omdat het kan. Ik kan met je doen wat ik wil, omdat het mensen geen fuck kan schelen. Jij bent waardeloos. Vergeet dat niet, kleine bitch.

Nu begon ze te huilen, een dun spoor van koude tranen die zich een spoor groeven door het masker van bloed op haar gezicht. Ga weg. Ga toch weg en laat me met rust!

Dat ga ik niet doen. Nooit.

Tot haar ontzetting krabbelde hij half overeind en ging op zijn knieën zitten, als een griezelige pad, die bloederig was en grijsde. En haar bekeek.

Ik heb een heleboel in jou geïnvesteerd. Tijd en geld. Wie zorgt ervoor dat je een dak boven je hoofd hebt? Dat je te vreten krijgt? Wie neemt je mee op reis in dit schitterende land? De meeste kinderen van jouw leeftijd hebben geen klote gezien. Jij wel. Maar leer je daar iets van? Nee. Breng je geld in het laatje? Nee. Maar dat ga je wel doen. Vergeet niet wat ik je gezegd heb. Je gaat je steentje bijdragen.

Hij stond op. Een grote man met zijn handen in zijn zij. Handen die hij langzaam tot vuisten balde.

Maar nu moet papa je straf geven. Hij zette een wiebelige stap vooruit. Je bent stout geweest. Nog een stap. Heel erg stout.

Ze werd wakker van haar eigen geschreeuw.

Badend in het zweet en toch ijskoud. Ze snakke naar adem en trapte paniekerig de lakens weg, die zich tijdens haar nachtmerrie om haar heen hadden gewikkeld.

Hij had haar af en toe vastgebonden. Bij de herinnering daaraan ontsnapt er zachte, dierlijke geluidjes uit haar keel en ze rukte aan de lakens.

Toen ze van de lakens bevrijd was, liet ze zich van het bed rollen en ging in het donker gehurkt naast het bed zitten, klaar om te vluchten of te vechten.

‘Licht! Honderd procent. O, god.’

De lichten sprongen aan en verjoegen zelfs de kleinste schaduwen uit de mooie, gigantisch grote kamer. Toch zocht ze in ieder hoekje naar spoken, tot het uiterste gespannen door de akelige droom.

Ze verbeet haar tranen. Tranen waren nutteloos en zwak. En het was ook nutteloos en zwak om jezelf bang te laten maken door dromen. Door spoken.

Maar ze bleef bibberen toen ze overeind krabbelde en op de rand van het grote bed ging zitten.

Een leeg bed, omdat Roarke in Ierland zat. Haar poging om zonder hem en zonder dromen in het bed te slapen was grandioos mislukt.

Ze vroeg zich af of dat betekende dat ze beklagenswaardig was. Of stom. Of gewoon getrouwd.

Toen de dikke kater, Galahad, zijn grote hoofd tegen haar arm duwde, tilde ze hem op. Daar zat ze dan, Inspecteur Eve Dallas, die al elf jaar lang politieagent was en zichzelf door de kat liet troosten, zoals een kind met een teddybeer.

Ze voelde zich misselijk, maar bleef heen en weer wiegen en hoopte maar dat ze niet zou gaan overgeven. Want daardoor zou deze nacht nog ellendiger worden.

‘Toon tijd,’ beval ze en het klokje naast het bed ging aan. Kwart

over een, zag ze. Geweldig. Ze had het net een uur uitgehouden voor ze zichzelf wakker had geschreeuwd.

Ze zette de kat neer en kwam overeind. Voetje voor voetje, zoals een oude vrouw, liep ze het platform af, naar de badkamer.

Ze plensde koud water – zo koud als ze verdragen kon – in haar gezicht terwijl Galahad als een dik lint tussen haar benen kronkelde.

Hij verbrak de stilte met zijn gespin en zij hief haar hoofd op en bekeek haar gezicht in de spiegel. Het was bijna kleurloos, zoals het water dat eraf druppelde. Haar ogen waren donker en leken gekneusd en uitgeput. Haar haar was dik, kort en bruin en de boten in haar gezicht zagen er te scherp uit, lagen te dicht aan de oppervlakte. Haar mond was te groot en haar neus heel gewoontjes.

Ze vroeg zich af wat Roarke in vredesnaam zag als hij naar haar keek.

Ze zou hem nu kunnen 'linken. In Ierland was het na zessen en hij stond altijd vroeg op. En het zou ook niets uitmaken als hij nog sliep. Ze kon de 'link pakken en zijn gezicht zou op het beeldscherm verschijnen.

En hij zou de nachtmerrie in haar ogen zien. Daar zouden ze geen van beiden iets aan hebben.

Als een man het grootste deel van het tot nu toe bekende universum bezat, moest hij op zakenreis kunnen gaan zonder te worden lastiggevallen door zijn vrouw. In dit geval was hij niet alleen weg voor zaken. Hij woonde een herdenking bij van een overleden vriend en had al genoeg aan zijn hoofd zonder stress en zorgen om haar.

Ofschoon ze er nooit over gesproken hadden, wist ze dat hij zijn meerdaagse zakenreizen tot een minimum beperkt had. De nachtmerries waren bijna nooit zo heftig als hij naast haar in bed lag.

Ze had er nog nooit eentje gehad zoals deze, waarin haar vader met haar gesproken had nadat ze hem had vermoord. Waarin hij dingen had gezegd waarvan zij dacht – eigenlijk wist ze het bijna zeker – dat hij ze haar had verteld toen hij nog leefde.

Eve had het idee dat dokter Mira, de beste psychologe en profiler van de NYPSPD, zou smullen van wat dit allemaal betekende, de symboliek en god weet wat nog.

Maar ze vond dat ze daar ook niets aan had en daarom zou ze er niemand over vertellen. Ze zou gaan douchen, de kat meenemen en naar boven gaan, naar haar werkkamer. Zij en Galahad zouden de rest van de nacht in haar slaapstoel gaan pitten.

Tegen de morgen zou de herinnering aan de droom vervaagd zijn.

Vergeet niet wat ik je gezegd heb.

Maar ze wist niet meer wat dat was, dacht Eve toen ze onder de douche ging staan en de opdracht gaf om alle jet-stralen op volle sterkte aan te zetten op achtendertig graden. Ze wist het niet meer.

En ze wilde het ook niet weten.

Ze was iets rustiger toen ze uit de douche kwam en trok om zichzelf te troosten een van Roarkes hemden aan. Als ze daardoor zielig was: jammer dan. Ze had net de kat opgetild toen de 'link naast het bed piepte.

Roarke, dacht ze en werd meteen een stuk vrolijker.

Ze wreef met haar wang tegen Galahads hoofd en antwoordde: 'Dallas.'

Meldkamer. Dallas, Inspecteur Eve...

De dood verscheen niet alleen in dromen.

Eve stond er nu naast, op een vroege, zwoele dinsdagmorgen in juni. De New Yorkse stoep was afgezet en rond de bakken met petunia's, waarmee de ingang van het gebouw werd opgefleurd, waren sensoren en afzettingen geplaatst.

Ze hield veel van petunia's, maar geloofde niet dat ze haar op dit moment of in de nabije toekomst zouden kunnen opvrolijken.

De vrouw lag met haar gezicht op de stoep. Uit de positie van het lichaam en de plassen en spetters bloed kon ze afleiden dat er niet meer veel van dat gezicht over zou zijn. Eve keek naar het statige, grijze appartementengebouw met zijn halfronde balkons en

het zilverkleurige lint van de voetgangerglides. Tot ze het lichaam hadden geïdentificeerd zou het moeilijk zijn om te kunnen beoordelen vanuit welke plek ze gevallen was. Of gesprongen. Of geduwd.

Het enige wat Eve zeker wist, was dat ze van heel hoog was gevallen.

‘Neem haar vingerafdrukken af en trek ze na,’ beval ze.

Ze keek naar Peabody, haar assistente, die op haar hurken zat en een werkkist opende. Peabody’s politiepet zat midden op haar donkere, steile haar. Eve vond dat ze een vaste hand had en oog voor detail. ‘Neem ook maar het tijdstip van overlijden op.’

‘Ik?’ vroeg Peabody verrast.

‘Identificeer haar en bepaal het tijdstip van overlijden. Leg de beschrijving van de plaats delict en het lichaam in het logboek vast.’

Ondanks de macabere omstandigheden was er opwinding te zien op Peabody’s gezicht. ‘Ja, chef. Chef, de agent die als eerste ter plaatse was, heeft een mogelijke getuige.’

‘Een getuige van daar boven of hier beneden?’

‘Hier beneden.’

‘Die neem ik wel.’ Maar Eve bleef nog even staan en keek hoe Peabody de vingerafdrukken van de dode vrouw scande. Ofschoon Peabody’s handen en voeten verzegeld waren, kwam ze niet in contact met het lichaam. Ze deed de scan snel en voorzichtig.

Eve knikte goedkeurend en liep weg om de agenten te ondervragen die de plaats delict bewaakten.

Ook al was het bijna drie uur ‘s morgens, toch waren er omstanders en nieuwsgierige mensen die met zachte hand van de plaats delict verwijderd moesten worden. De paparazzi waren al aanwezig, vuurden vragen op hen af en probeerden een paar minuten film op te nemen, die ze wilden uitzenden voor de eerste ploeg mensen naar het werk ging.

Een ambitieuze glidekraamverkoper had de gelegenheid te baat genomen om een paar overuurtjes te maken en zijn waren aan de omstanders te verkopen. Van zijn grill kringelden rookwolkjes die de geur van sojados en gerehydrateerde uien verspreidden.

Hij leek goeie zaken te doen.

In de schitterende lente van 2059 trok de dood nog steeds de aandacht van levende mensen en mensen die wisten hoe ze er een slachtoffer uit konden slaan.

Een taxi scheurde voorbij en probeerde niet eens om af te remmen. Ergens ten zuiden van hen loeide een sirene.

Eve schakelde het omgevingsgeluid uit en wendde zich tot de agent. 'Ik hoor dat we een ooggetuige hebben.'

'Ja, chef. Ze zit bij Agent Young in de politieauto, uit de buurt van de aasgieren.'

'Goed gedaan.' Eve keek naar de gezichten achter de barricade en zag ontzetting, opwinding, nieuwsgierigheid en een soort opluchting.

Ik leef en jij niet.

Ze probeerde het van zich af te zetten en ging op zoek naar Young en de ooggetuige.

Omdat het appartementengebouw, ondanks zijn statigheid en de petunia's, net tussen het drukke centrum en de achterbuurt ten zuiden van deze wijk lag, verwachtte Eve een legale sekswerker, een chemojunk met afkickverschijnselen of een dealer die op weg was naar een koper.

Ze had echt niet verwacht om de kleine, goed geklede blondine met het mooie, bekende gezicht te zien.

'Dokter Dimatto.'

'Inspecteur Dallas?' Louise Dimatto hield haar hoofd schuin en haar robijnen oorbellen glansden als doorzichtig bloed. 'Stap jij in of stap ik uit?'

Eve gebaarde met een duim en hield het portier verder open. 'Stap maar uit.'

Ze hadden elkaar de afgelopen winter ontmoet, in de Canal Streetkliniek waar Louise tegen de bierkaai vocht om daklozen en mensen zonder hoop te genezen, maar Eve was erachter gekomen dat Louise niet bang was om haar handen vuil te maken.

Ze was in die ijsskoude winter bijna gestorven toen ze met Eve een bloedige strijd had geleverd.

Eve wierp een blik op Louises knalrode jurk. ‘Ben je op huisbezoek?’

‘Een afspraakje. Sommigen van ons proberen een gezond sociaal leven te hebben.’

‘Hoe is het gegaan?’

‘Ik ben met een taxi naar huis gekomen, dus wat denk je zelf?’ Ze duwde haar korte, honingkleurige haar met haar vingers uit haar gezicht. ‘Waarom zijn zo veel mannen zo saai?’

‘Dat is iets waar ik vaak over lig te piekeren.’ Toen Louise lachte, glimlachte Eve naar haar. ‘Ondanks alles ben ik blij om je te zien.’

‘Ik had gedacht dat je de kliniek zou komen bezoeken, om te zien welke verbeteringen we dankzij jouw donatie hebben kunnen doorvoeren.’

‘Ik denk dat de meeste mensen het afpersing zouden noemen.’ ‘Donatie, afpersing. We gaan niet muggenziften, hè? Met jouw hulp hebben we een aantal levens kunnen redden, Dallas. Dat moet toch bijna even bevredigend zijn als moordenaars vangen.’

‘We hebben vannacht iemand verloren.’ Ze draaide zich om en keek naar het lichaam. ‘Wat kun je me over haar vertellen?’

‘Eigenlijk niets. Ik geloof dat ze in mijn appartementengebouw woont, maar ik weet het niet zeker. Ze ziet er op dit moment niet zo florissant uit.’ Louise ademde diep in en wreef over de achterkant van haar nek. ‘Sorry, dit is meer jouw vakgebied dan het mijne. Het is voor het eerst dat een lichaam bijna in mijn armen is komen vallen. Ik heb mensen zien doodgaan en dat ging niet altijd gemakkelijk. Maar dit was...’

‘Oké. Wil je weer gaan zitten? Wil je een kop koffie?’ ‘Nee. Nee. Laat me het maar gewoon vertellen.’ Ze vermande zich, rechte haar schouders een beetje en ging iets meer rechtop staan. ‘Mijn date was zo saai dat ik met een taxi naar huis ben gegaan. We zijn gaan uiten en daarna naar een club in het noorden van de stad gegaan. Ik denk dat ik rond half twee hier was.’

‘Woon je in dit gebouw?’

‘Ja, negende verdieping, appartement 1005. Ik heb de taxi betaald

en ben even op de stoep blijven staan. Het is een mooie nacht en ik dacht: wat zonde om deze mooie nacht te verspillen aan zo'n kwal. Dus heb ik me een paar minuten lang op de stoep staan afvragen of ik naar bed moest gaan of even gaan wandelen. Ik besloot naar boven te gaan, een nachtmutsje te nemen en even op mijn balkon te gaan zitten. Ik draaide me om en wilde naar de deur lopen. Ik weet niet waarom ik omhoogkeek – ik hoorde niets. Maar ik keek even omhoog en daar kwam ze naar beneden vallen. Haar haren waren net vleugels. Het kon niet meer dan twee of drie seconden hebben geduurd. Voor ik me realiseerde wat ik zag, lag ze al op de stoep.'

'Heb je niet gezien waar ze vandaan kwam?'

'Nee. Ze kwam met een rotvaart naar beneden vallen. Jezus, Dallas.' Louise moest even pauzeren om het beeld kwijt te raken. 'Ze smakte op de grond met een afschuwelijk geluid waarover ik nog een hele tijd nachtmerries ga krijgen. Het was hoogstens anderhalve meter, misschien twee, van mij vandaan.'

Ze ademde weer diep in en dwong zichzelf om naar het lichaam te kijken. Nu was haar afschuw vermengd met medelijden. 'Mensen denken dat ze geen kant meer uit kunnen. Dat er niets meer is om voor te leven. Maar ze hebben het mis. Je kunt altijd nog een andere kant uit en er is altijd nog iets om voor te leven.'

'Denk je dat ze gesprongen is?'

Louise keek Eve weer aan. 'Ja, ik nam aan... Ik heb je verteld dat ik niets heb gehoord. Dat ze geen geluid heeft gemaakt. Ze heeft niet geschreeuwd of geroepen. Er was alleen maar het geluid van haar haren in de wind. Ik denk dat ik daarom omhoog heb gekeken.' Ze dacht even na. 'Dus ik heb wel iets gehoord. Een gefladder, net als vleugels.' 'Wat heb je gedaan toen ze op de grond lag?'

'Ik heb gecheckt of haar hart nog klopte. Een automatisme,' zei Louise schouderophalend. 'Ik wist dat ze dood was, maar ik heb het toch even gecheckt. Toen heb ik mijn pocket'link gepakt om het alarmnummer te bellen. Denk je dat iemand haar geduwd heeft? Daarom ben je hier.'

'Ik denk nog helemaal niets.' Eve keek weer naar het gebouw.

Toen ze hier aankwam, brandden er een paar lichten. Nu waren het er meer en het leek op een verticaal schaakbord met zilveren en zwarte vlakken. ‘Bij springers, zoals deze, wordt de afdeling moordzaken ingeschakeld. Standaardprocedure. Doe jezelf een plezier. Ga naar binnen, neem een tabletje en ga slapen. En niet met de pers praten als ze jouw naam weten los te peuteren.’

‘Da’s goed advies. Laat je me iets weten als... als je weet wat er met haar gebeurd is?’

‘Ja, dat kan ik wel doen. Wil je dat een agent met je meeloopt?’ ‘Nee, bedankt.’ Ze keek nog één keer naar het lichaam. ‘Ik had een rotavond, maar hij was lang niet zo erg als die van sommige andere mensen.’

‘Zeg dat wel.’

‘Groetjes aan Roarke,’ zei Louise nog en liep naar de ingang.

Peabody stond met haar palm’link in haar hand te wachten. ‘Dallas, ik heb een ID. Bryna Bankhead, drieëntwintig jaar oud, gemengd ras. Alleenstaand. Woonachtig in appartement 1207 in het gebouw achter ons. Ze werkt bij Saks, op Fifth Avenue. Afdeling lingerie. Ik heb het tijdstip van overlijden vastgesteld op 01.15 uur.’ ‘Kwart over een?’ herhaalde Eve en ze dacht aan het tijdstip op de klok in haar slaapkamer.

‘Ja, chef. Ik heb het twee keer nagemeten.’

Eve keek fronsend naar de meetinstrumenten, de werkkist en de bloedplas onder het lichaam. ‘Volgens de getuige is ze rond half twee gevallen. Hoe laat is het 'linkgesprek naar de alarmcentrale binnengekomen?’

Peabody voelde zich slecht op haar gemak en zocht het in haar 'link op. ‘Het gesprek is om 01.36 uur binnengekomen.’ Ze zuchtte diep waardoor haar dikke, kaarsrechte pony omhoog waaide. ‘Ik heb vast verkeerd gemeten,’ zei ze. ‘Het spijt me-’

‘Je moet je pas verontschuldigen als ik zeg dat je het verkeerd hebt gedaan.’ Eve ging op haar hurken zitten, maakte haar eigen werkkist open en pakte haar eigen meetinstrumenten. En nam voor de derde meting zelf de gegevens op.